

РЕШЕНИЕ

№ 8886

гр. София, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разглежда докладваното от АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ Гражданско дело № 20221110104937 по описа за 2022 година

Производството по настоящото дело е образувано по депозирана от „С.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, искова молба против „У.Л.“ ООД, ЕИК *****, с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД с искане да се постанови решение, с което да се осъди ответникът да заплати на ищеца сумата от **11 367,46 лева** – незаплатен остатък от задължение по Договор от 08.07.2020г. за доставка и монтаж на автоматична поливна система и извършени СМР, ведно със законната лихва считано от датата на депозиране на исковата молба – 31.01.2022 г. до окончателно изплащане на вземането.

Ищецът извежда съдебно предявените си права при твърдения, че между ответното дружество, в качеството на възложител, и ищеца, в качеството на изпълнител, на 08.07.2020г. е сключен Договор за доставка и монтаж на автоматична поливна система в складова база на „У.Л.“ ООД на /адрес/, съгласно който изпълнителят се е задължил на свой риск да изработи заданието съгласно поръчката на ответника, а последният да заплати възнаграждение. Сочи, че предметът на договора е доставка и монтаж на автоматична поливна система, като дейностите, които е следвало да се извършат твърди, че са описани в Приложение № 1 към Договора – доставка и монтаж, изработка и изграждане на озеленяване и поливна система, извършване на „земни /изкопни/ работи“, както и дейности необходими при заданието за изграждане на системата. Поддържа, че в хода на работата са възложени и допълнителни дейности, също описани в Приложение № 1. Сочи, че възложителят е поставил допълнителни задачи, които твърди да е изпълнил в срока на договора и които сочи, че са посочени в Протокол № 1 от 25.03.2021 г. Излага, че са издаден данъчни фактури за приключване на отделните етапи от работата: Фактура № 1100000609/15.07.2020 г. на стойност 10 000 лв. с вкл. ДДС; Фактура № 1100000689/19.09.2020 г. на стойност 10 000 лв. с вкл. ДДС; Фактура № 1100000756/12.11.2020 г. на стойност 6 000 лв. с вкл. ДДС. Сочи, че за допълнителни дейности с оглед предстоящо подписване на Приложение № 1, е издал проформа фактура № 357/21.05.2021 г. за остатъчна стойност в размер на 11 367,46 лв., която сума е образувана след приспадане на авансово платени суми, за които са били издаден гореописаните фактури, от общата стойност на Договора – 33 034,12 лв. Твърди, че остатъчната сума, която претендира е за довършителни дейности, възложени с Договора и допълнително възложени задачи към изпълнителя – доставка и

монтаж на градински бордюри, доставка и монтаж на пътен бордюр, стойност на машиносмени – Минифадрома, земновлажен разтвор, полагане на бетонов и полиетиленов капак, изграждане на ограда – монтаж на оградни пана с материал на клиента, заедно с машиносмени на минибагре, кофраж, армиране, бетониране, полагане на армировъчна мрежа, полагане на бетон Б25, доставка и помпа в обекта на възложителя. Сочи, че допълнително възложените довършителни работи са описани в Протокол № 1 от 25.03.2021 г., който възложителят счита, че отказва да подпише умишлено. Твърди, че дейността по Договора, е изцяло приета, т.к. ответникът е ползвал изградените съоръжения през цялата 2021 г. без да направи рекламация за недостатък. Твърди, че на 06.01.2022 г. на ответника е връчена нотариална покана за плащане чрез нотариус № 039/ гр. София – И.Д., както и че многократно е отправял молби за плащане, но такова не е извършено към момента. При тези твърдения моли съда да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, в който ответникът оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Не оспорва наличието на договор между страните, но твърди, че е налице неизпълнение от страна на ищеца и че от момента на монтиране на системата, същата не функционира. Сочи, че пълното неизпълнение произтича от некачествено изпълнение и от първоначално неправилна оценка на почвата. Развива съображения в насока, че преди да направи избор с коя фирма да работи, възложителят е изискал няколко оферти от различни доставчици, като във всички оферти е присъствал задължителен компонент „поставяне на филтри на системата“. Твърди, че ищецът не е представил технически проект и впоследствие сочи, че е установено, че поради липса на филтри се запушват дюзите на разпръсквачите при всяко пускане на системата. Сочи, че система не изпълнява предназначението си. Излага също и че не са представени декларации за съответствие за вложени продукти, гаранционни карти и инструкция за експлоатация на български език. Твърди, че работата не е приета, доколкото между страните не е подписан двустранен протокол, което условие сочи, че е уредено в договора. Оспорва, че цената по договора е 33 034,12 лева и твърди, че е 13 188,86 лева съгласно чл. 2 от Договора. Поддържа, че съгласно чл.8.1. от Договора при възлагане на допълнителни дейности се изготвя анекс или съставя двустранен протокол, каквито излага, че ищецът не представя. Сочи, че единствената допълнително възложена работа е по т. VI „Допълнителни СМР“, описани в Протокол от 25.03.2021 г. Твърди, че е налице разминаване в графа за единични цени между Приложение № 1 и Протокол от 25.03.2021 г., който сочи, че не го задължава, т.к. не е подписан от него. Оспорва да е отказана комуникация и в тази връзка излага, че са разменени две покани, както и че в отговор на направеното искане за плащане, е уведомил ищеца, че поливната система не е в експлоатация въобще, че не е работено съгласно приложението, че са налице възражения досежно допълнително възложената работа, че цялата система не работи и че е налице просрочие. Твърди, че договорът е развален. Оспорва да е използвал поливната система през 2021 г. и твърди, че самият обект е получил удостоверение за въвеждане в експлоатация № 928/15.10.2021 г., коригирано със заповед за очевидна фактическа грешка РД-09-09-95/22.10.2021 г., влязла в сила на 05.11.2021 г., както и че поливната система ноември и януари не се използва. Поддържа, че е внасял авансово суми съгласно издаваните фактури в очакване работите да се довършат. Оспорва да е подписвал протоколи, единствено твърди, че е подписал приложение за първоначално възлагане на работата. Относно представения от страна на ищеца протокол от 25.03.2021 г. – по отношение на „Земни работи“ оспорва количество, качество и изпълнение по точката, сочи че е налице и разминаване в цените, одобрени в приложение № 1 и тези описани в протокола; относно „Растителност видов състав“ оспорва количество и качество по т. 2 „Cupressocyparis leylandii“ и твърди, че е доставен много по-нисък брой – 40 бр., от които 8 бр. в изключително лошо състояние и изсъхнали непосредствено след засаждането; относно „Затревяване“ твърди, че е извършено само фино заравняване, полагане на тревно семе и покриване на около 80 %

от обща площ 555 кв.м., а останалите 20 % твърди, че са извършени с голямо закъснение през м. март 2021 г., излага също и че не е налице валиране, торене и първа коситба; относно „Поливна система“ оспорва количество и качество, възразява, че същата не работи и не функционира по предназначение. Поддържа, че в приложение № 1 към Договора е одобрил т.IV.15. – Програматор ESP – 4ME; 4-22 станции; т.IV.16 – Екстеншън модул – 3 станции за Програматор ESP-4ME; т.IV.17 – Екстеншън модул – 6 станции за Програматор ESP-4ME, а вместо тях е доставен и монтиран в т.IV.15 – Програматор 12 станции 24V с неизвестна марка и качество. В тази връзка твърди, че програматорът е дефектирал, което е направило цялата поливна система неработеща. Относно „Хидрифорна система“, описана в протокол от 25.03.2021 г. оспорва количеството и качеството на доставените материалите, и твърди, че не е вложена сондажна помпа „Perdollo 7/14“, не са представени декларации за съответствие на машините, инструкции за експлоатация и гаранционни карти; по отношение на „Допълнителни СМР“ възразява относно количеството и качеството. Моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск с правно основание 266, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД с искане да се постанови решение, с което да се осъди ответникът да заплати на ищеца сумата от 11 367,46 лева – незаплатен остатък от задължение по Договор от 08.07.2020 г. за доставка и монтаж на автоматична поливна система и СМР, ведно със законната лихва считано от датата на депозиране на исковата молба – 31.01.2022 г. до окончателно изплащане на вземането.

В тежест на ищеца е да докаже по делото пълно и главно наличието на сключен договор с предмет доставка и монтаж на автоматична поливна система в складова база на „У.Л.“ ООД на /адрес/, в това число и на допълнително възложени дейности по договора, описани в исковата молба и протокол № 1/25.03.2021г., че е изпълнил възложената му работа съгласно поръчката на възложителя, приемането на работата, както и че договорът съдържа клаузи за възнаграждение в претендирувания размер.

В тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащане на процесното възнаграждение, както и наведените възражения - че работата не е извършена качествено и в срок и че същата не е приета; че е развалил договора, поради неизпълнение на договорните задължения на изпълнителя.

С доклада по делото, не оспорен от страните, съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните факти и обстоятелства, а именно: че между страните на 08.07.2020г. е сключен Договор за доставка и монтаж на автоматична поливна система в складова база на „У.Л.“ ООД на /адрес/; че са издадени три броя фактури, които са заплатени от ответника, а именно: Фактура № 1100000609/15.07.2020 г. на стойност 10 000 лв. с вкл. ДДС; Фактура № 1100000689/19.09.2020 г. на стойност 10 000 лв. с вкл. ДДС; Фактура № 1100000756/12.11.2020 г. на стойност 6 000 лв. с вкл. ДДС; че е издадена проформа фактура № 357/21.05.2021 г. на стойност в размер на 11 367,46 лв., която не е заплатена.

Съдът намира за необходимо да направи следното уточнение, че платената сума от ответника в размер на 26000.00лв., по индивидуализираните три броя фактури представлява възнаграждение по процесния договор възлизащо в размер на 21666.66лв. – без ДДС, както е посочено в исковата молба.

Обявените за безспорни и ненуждаещи се от доказване факти и обстоятелства намират опора и в приобщената по делото доказателствена съвкупност. Така наличието на облигационно правоотношение по процесния договор за изработка намира опора в приложеното на л.28 копие на Договор от 08.07.2020г., и копие на Приложение № 1 /л.30/.

В чл. 1.1 от договора е уговорено между страните, че възложителят възлага, а

изпълнителят приема да извърши описаните в Приложение № 1 /л.26/ към договора дейности. В чл. 8 от договора /допълнителни клаузи / е постигнато съгласие между страните, че при възлагане на допълнителни материали и труд или отпадане на такива по желание на възложителя, се изготвя анекс към договора или се съставя двустранен протокол и сумите се приспадат или добавят към крайното плащане.

Спорно между страните е обстоятелството, описаните в Протокол № 1 /л.19/ дейности /Протокол № 1/25.03.2021г. е различен от Приложение № 1/08.07.2020г. към договора / възложени ли са от ответника на ищцовото дружество в качеството му на възложител, изпълнени ли са същите от ищцовото дружество, в качеството му на изпълнител и каква е стойността на извършените работи.

Не е спорно по делото, че подписаният между страните договор има характер на търговска сделка по смисъла на чл. 286 ТЗ.

Спазването на установената от закона форма е регламентирано в разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от ЗЗД, като едно от условията за действителност на сделките. Съгласно посочената разпоредба, нищожни са договорите, при които липсва предписана от закона форма. В продължение на това правило чл. 293, ал. 2 от ТЗ предвижда, че изявлението по сключването, по изпълнението или по прекратяването на търговската сделка е нищожно, ако не е отправено в установената от закон или от страните форма. Въведеното от законодателя изискване за форма за действителност на правните сделки има за цел да осигури и гарантира сигурността на гражданския и търговския оборот, както и да подпомогне правните субекти при реализирането и защитата на правата им.

Въпреки императивния характер на цитираните разпоредби, чл. 293, ал. 3 от ТЗ въвежда отклонение от общото правило за нищожност на сделките, които не са извършени в законоустановената форма, като предвижда, че *"страната не може да се позовава на нищожността, ако от поведението ѝ може да се заключи, че не е оспорвала действителността на изявлението."* Посоченото правило е част от специалните правила за сключване на търговските сделки, регламентираны в Търговския закон, чиято цел е осигуряване на бързина в търговския оборот. В своята константна практика, Върховният касационен съд приема, че неспазването на законоустановената форма за действителност на търговската сделка не води автоматично до нищожност и това е едно от различията между търговското и гражданско право, където нищожността настъпва независимо от поведението на страните. В търговското право неспазването на формата, за да доведе до нищожност на сделката изисква по арг. на чл. 293, ал. 3 ТЗ оспорване на действителността на сделката. Според ВКС това правило доближава нищожността, поради неспазване на формата за действителност в търговското право до унищожаемостта на сделките по ЗЗД (чл. 27 и сл.) или нищожността, при неспазване на изискването за форма на сделката в търговското право, може да бъде преодоляна чрез разпоредбата на чл. 293, ал. 3 ТЗ. Прилагането на разглежданото правило предполага във всеки конкретен случай, когато не е спазена установената от закона форма за действителност на договора, да се извърши всеобхватен и задълбочен анализ на фактите по делото и на доказателствата, които ги установяват, като се изследват поведението на страните и действията им насочени към упражняване на права от сключената при неспазване на изискването за форма сделка. Именно активното поведение на страните и тук, както и на други места в Търговския закон, където са въведени отклонения от общите гражданскоправни правила, е въздигнато в критерий, въз основа на който следва да се извърши преценка дали независимо от липсващата форма, сделката валидно може да обвърже страните по нея. Приложението на чл. 293, ал. 3 от ТЗ не може да се основава на простото мълчание на страните, без да е налице каквото и да активно поведение насочено към правните последици на сделката. Чл. 293, ал. 3 от ТЗ не говори за мълчание, приравнено на съгласие, а за "поведение" на страна по сделката, от което може да се направи извод, че не е оспорвала действителността на изявлението / в този смисъл Решение № 115 от 23.07.2013 г. на ВКС по т. д. № 348/2012 г., I т. о., ТК,

Решение № 25 от 24.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 3135/2015 г., II т. о., ТК/.

Настоящият съдебен състав намира, че ответното дружество е възложило на ищеца индивидуализираните в допълнително изготвения от ищеца Протокол № 1/25.03.2021г., дейности, поради следните съображения:

На първо място този извод намира опора в обстоятелството, че ответното дружество е заплатило на ищеца сумата от 21 666.66лв. без ДДС или задължения, за които ищецът е издал следните фактури: Фактура № 1100000609/15.07.2020 г. на стойност 10 000 лв. с вкл. ДДС; Фактура № 1100000689/19.09.2020 г. на стойност 10 000 лв. с вкл. ДДС; Фактура № 1100000756/12.11.2020 г. на стойност 6 000 лв. с вкл. ДДС, факт, който е обявен за безспорен и ненуждаещ се от доказване с доклада по делото.

Заплатената от ответното дружество възложител сумата от 21666.66лв. надвишава почти двойни уговореното възнаграждение в подписания между страните на 08.07.2020г. договор, а именно в чл. 2.1 от същия е уговорено възнаграждение в размер на 13886.86лв., което обуславя извода, че с разликата са заплатени допълнителни дейности, индивидуализирани в приложения на л.19 Протокол № 1/25.03.2021г.

За пълнота съдът намира за необходимо да посочи и следното. Принципен отговор на въпроса за значението на фактурата като доказателство за сключения между страните договор, неговото изпълнение и наличието на основание за плащане на уговорената в договора цена е даден с множество решения на ВКС - решение № 96/26.11.2009 г., по т. д. № 380/2008 г., I т. о. на ВКС; решение № 30/08.04.2011 г., по т. д. № 416/2010 г., I т. о. на ВКС; решение № 118/05.07.2011 г., по т. д. № 491/2010 г., II т. о. на ВКС; решение № 42/2010 г., по т. д. № 593/2009 г., II т. о. на ВКС, решение № 211/30.01.2012 г., по т. д. № 1120/2010 г., II т. о. на ВКС; решение № 109/07.09.2011 г., т. д. № 465/2010 г., II т. о. на ВКС; решение № 92/07.09.2011 г., по т. д. № 478/2010 г., II т. о. на ВКС, решение № 46/27.03.2009 г. по т. д. № 546/2008 г., II т. о. на ВКС; решение № 252/03.01.2013 г. по т. д. № 1067/2011 г., II т. о. на ВКС; решение № 20/25.03.2013 г. по т. д. № 206/2012 г., I т. о. на ВКС; решение № 114/26.07.2013 г. по т. д. № 255/2012 г., I т. о. на ВКС; решение № 103/11.07.2014 г. по т. д. № 2334/2013 г., II т. о. на ВКС и решение № 46/06.04.2017 г. по гр. д. № 60140/2016 г., I г. о. на ВКС и др. В цитираната трайна практика на ВКС еднозначно е обосновано становището, че фактурите отразяват възникналата между страните облигационна връзка и осчетоводяването им, включването им в дневника за покупко - продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по см. на ЗДДС, представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. В случая доколкото ответникът е извършил плащане на суми по процесните фактури, което надвишава уговореното в договора възнаграждение обуславя извода, че управителят на „У.Л.“ ООД е възложил на ищцовото дружество извършването на индивидуализираните в Протокол № 1 от 25.03.2021г. дейности, които са извън първоначално уговорените и описани в Приложение № 1 от 08.07.2020г.

На следващо място в подкрепа на изложеното е и приложеното на л. 14 по делото копие на отговор на нотариална покана, изпратено от ответника до ищцовото дружество. Видно от съдържанието на същото управителят на ответното дружество сочи, че не са доставени и засадени 40 броя *Cupressocypdris leylandii*. Описаните декоративни насаждения въобще не са отразени в изготвеното към договора Приложение № 1/08.07.2020г., а са включени като част от уговорените между страните такива едва в Протокол № 1/25.03.2021г. Обстоятелството, че управителят на възложителя е изпратил до ответника отговор на нотариална покана, в който сочи, че същите не са доставени и засадени, обуславя извода, че същият е бил наясно с допълнително възложените на ответника СМР-та.

От заключението на вещото лице Е. Г., по изготвената съдебно-техническа експертиза и становището на експерта при изслушването му в проведеното на

17.02.2023г. открито съдебно заседание /протокол л. 135/ се установи, че описаните в Протокол № 1/25.03.2021г. дейности са извършени. Така на страница 3 от заключението /стр. 121 по делото/ вещото лице е посочило, че описаните в раздел I от процесния протокол земни работи са извършени, като същите са на стойност **5494.00лв.** Индивидуализираните в раздел две дейности същото са извършени, като експертът е посочил, че стойността на същите е в общ размер на **4257.60лв.** Видно от заключението стойността на извършеното затревяване – раздел III е **3686.80лв.** Допълнителните СМР, индивидуализирани в раздел IV, извършени от изпълнителя ищец са на стойност **6 109.60лв.**, като при изслушването му вещото лице посочи, че допълнителните работи са извършени, доколкото оградата и нейните колове са налични, така както са описани в Протокол № 1. Експертът посочи, че машиносмените за мини багер, куфраж и армиране, бетониране, армировачна мрежа и бетон са вложени на терен. Вещото лице в заключението си е посочило, че не се установява да е вложен описаният в приложение № 1 декоративен чакъл, респективно уговореното възнаграждение за същия не следва да се присъжда в полза на ищеца.

В обобщение експертът сочи, че от страна на ищцовото дружество са извършени дейности на обща стойност **19548.00лв.**

Настоящият съдебен състав намира, че към тази сума следва да се добавят и описаните в раздел IV и раздел V от протокол № 1 части, свързани с монтирането на поливната система, които са на стойност **13380.72лв.**, от които 10 759.82лв. – поливна система и 2620.90лв. – хидрофорна система.

В обобщение следва извода, че по процесния договор за изработка ищецът, в качеството му на изпълнител е извършил дейности на стойност **32928.72лв.**

Както се посочи по-горе в изложеното за безспорно и ненуждаещо се от доказване е обявено обстоятелството, че ответникът е заплатил на ищеца сумата от 21666.66лв. без ДДС, респективно неизплатената част е в размер на **11 262.06лв.**, за която част исквата претенция се явява основателна, като над тази сума, до максимално предявения размер от 11 367.46лв. или за разликата от 105.40лв. искът се явява неоснователен.

На следващо място не съществува спор в съдебната практика и правна доктрина, че в същината си приемането на извършената работа обхваща както едно фактическо действие - размятане на фактическата власт върху изработеното, чрез реалното му получаване от възложителя, така и правно действие - признание, че то напълно съответства на възложеното с договора, което всъщност е израз на одобряването му. Следователно релевантно за приемането по смисъла на чл. 264, ал. 1 ЗЗД е или онова изрично изявление на възложителя, придружаващо реалното предаване на готовия трудов резултат, че счита същия за съобразен с договора, или онези конклюдентни действия, придружаващи фактическото получаване на изработеното, от които недвусмислено следва, че е налице мълчаливо изразено съгласие от последния за такова одобрение. Простото размятане на фактическата власт върху работата, без съпровождащо го изрично или мълчаливо изразено изявление на поръчващия, че възприема същата за съобразена с договора, не съставлява приемане по смисъла на чл. 264, ал. 1 ЗЗД /Решение № 231 от 13.07.2011 г. на ВКС по т. д. № 1056/2009 г., II т. о., ТК./.

В процесния случай както се посочи, по-горе в изложението уговореното възнаграждение при първоначалните параметри на договора, индивидуализирани в изготвеното към него Приложение № 1 е 13 188.86лв. С доклада по делото за безспорно е обявено обстоятелството, че от ищеца са издадени три броя фактури - Фактура № 1100000609/15.07.2020 г. на стойност 10 000 лв. с вкл. ДДС; Фактура № 1100000689/19.09.2020 г. на стойност 10 000 лв. с вкл. ДДС; Фактура № 1100000756/12.11.2020 г. на стойност 6 000 лв. с вкл. ДДС общо сума без ДДС 21 666.66лв., която сума е заплатена от ответника възложител. Настоящият съдебен състав намира, че с плащането на сумата от 21 666.66лв. без ДДС, ответникът е приел

описаните дейности, включително и изграждането на поливната система без възражения, описани в Приложение № 1, доколкото е платен целият размер на уговореното възнаграждение съгласно договора - 13 188.86лв., както и част от допълнително възложените СМР, описани в Протокол № 1/25.03.2021г.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението на ответното дружество, че ищецът не е извършил качествено и в срок монтирането на процесната поливна система и уговорените СМР.

Съгласно формираната практика на ВКС, обективирана в решение № 157/08.11.2010 г. по т. д. № 1135/2009 г. на ВКС, ТК, II т. о. и решение № 183/30.10.2013 г. по т. д. № 820/2012 г. на ВКС, ТК, II т. о. и др., недостатъците на престириания резултат - предмет на изработката, не погасяват задължението на възложителя за заплащане на уговореното възнаграждение, а поражда права за него, които следва да бъдат упражнени по реда на чл. 265 от ЗЗД и ако бъдат упражнени, могат да доведат или до намаляване на размера на възнаграждението или до отлагане изискуемостта на задължението за възнаграждение, а разваляне на договора е допустимо, ако недостатъците са толкова съществени, че работата е негодна за нейното договорно или обикновено предназначение. Едно от основните задължения на поръчващия /възложителя/ е да приеме извършената съгласно договора работа, като при приемането той трябва да прегледа работата и да направи всички възражения за неправилно изпълнение, освен ако се касае за такива недостатъци, които не могат да се открият при обикновения начин на приемане или се появят по - късно. Ако недостатъците са толкова съществени, че работата е негодна за нейното договорно или обикновено предназначение, възложителят може да откаже да я приеме и да упражни правото си по чл. 265, ал. 2 от ЗЗД да развали договора. Отказът да се изплати дължимото възнаграждение, при вече установена фактическа власт върху изработеното в изпълнение на договора, не съставлява упражняване на това право. Упражняването на правото следва да се осъществи с изрично изявление в този смисъл, което да достигне до изпълнителя. Ако констатираните недостатъци не са толкова съществени, че да доведат до разваляне на договора, възложителят следва да заплати дължимото възнаграждение въпреки тези недостатъци. В този случай съгласно чл. 265, ал. 1 от ЗЗД, той може да иска поправяне на работата от самия изпълнител, заплащане на разходите за отстраняването на недостатъците, когато това е извършено от трето лице, или съответно намаляване на възнаграждението. Задължението на възложителя за заплащане на възнаграждението за изпълнената работа възниква след приемането ѝ, поради това ако недостатъците се открият при приемането, той може да откаже да приеме работата до нейното поправяне или да я приеме, като заплати възнаграждението в намален размер. Ако недостатъците не могат да се открият при обикновения начин на приемане или се появят по - късно, възложителят може да упражни всяко от правата по чл. 265, ал. 1 от ЗЗД в срока по чл. 265, ал. 3 от ЗЗД - до шест месеца от приемането, съответно пет години, когато се касае до строителни работи. Относно реда за упражняване на правата по чл. 265, ал. 1 от ЗЗД също е формирана задължителна практика на ВКС по реда на чл. 290 от ЗЗД. С решение № 9/05.06.2017 г. по т. д. № 2690/2015 г. на ВКС, ТК, II т. о., е прието, че по отношение на формата, в която следва да се упражнят правата на възложителя на чл. 265, ал. 1 от ЗЗД не съществува ограничение. Това може да стане както чрез възражение за прихващане със спорни вземания в хода на висящ исков процес по предявен иск по чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, така и при възражение за неточно изпълнение, предявено в производството по иска по чл. 266, ал. 1 от ЗЗД. С решение № 84/30.07.2015 г. по т. д. № 1428/2014 г. на ВКС, ТК, I т. о., е прието, че в зависимост от това дали установеният недостатък е поправим или непоправим, но без да пречи на годността на вещта за използване по предназначение или съобразно уговореното, ще следва да се приложи хипотеза на намаляване на възнаграждението с необходимите за отстраняването на недостатъка разходи или с обезценката на изработеното с оглед неподлежащия на отстраняване недостатък. Хипотезата на чл. 265, ал. 1 от ЗЗД за присъждане на самите разноски за

поправката е приложима само в случай на вече заплатено възнаграждение за изработеното.

В процесния случай съдът намира, че ответното дружество, с плащането на сумата от 21 666.66лв. е приело работата без възражения, респективно доводите, формулирани с отговора на исковата молба се явяват неоснователни.

Отделно от изложеното от заключението на вещото лице К. Д. /заключение л. 114/ се установява, че индивидуализираните в Приложение № 1 към договора елементи на поливната система са вложени при изграждането на същата, респективно ищцовото дружество е изпълнило задълженията си по договора, така както са уговорени. При изслушването на вещото лице в проведеното на 12.05.2023г. открито съдебно заседание, експертът посочи, че причината поливната система да не сработва е запушване, което се дължи на липса на поставен филтър на смукателя на помпата. На следващо място експертът посочи, че при огледа са присъствали управителите на двете дружества като и двамата са посочили, че няма техническо задание въз основа на което да се направи офертата и да се изпълни поливната система. При изслушването й експертът отново посочи, че всичко което е по договора е вложено като части. От заключението на вещото лице става ясно, че най-вероятната причина системата да не работи е липсата на поставен филтър, като в отговор на задача № 4 експертът сочи, че изхождайки от констатациите в отговора на въпрос 3 може да се изведе обосновано предположение, че в зоната на водовземане в сондажа има пясък, което налага към смукателя на помпата да се монтира филтър, който филтър не е уговорен като елемент от монтирането на поливната система, нито от страна на ответника е възложено изготвянето на геоложки доклад, който да установи дали съдържанието на почвата е пясъчливо, респективно дали съдържанието на почвата обуславя необходимостта от монтиране на процесния филтър.

В обобщение на изложеното съдът намира, че с оглед констатациите на вещото лице, процесната поливна система би могло да бъде приведена в експлоатация след геоложко изследване на почвата и поставяне на съобразен със съдържанието на почвата филтър, което обуславя извода, за липса на пълно изпълнение от страна на ищцовото дружество.

По разноските:

Предявен е иск за сумата от 11367.46лв., уважената част е в размер на 11262.06лв., респективно отхвърлената част е 105.40лв. при каквото съотношение следва да бъдат разпределени разноските по делото.

На ищеца следва да се признаят разноски в общ размер 3494.70лв., от които 2640.00лв. – адвокатско възнаграждение с ДДС, 400.00лв. – депозит вещо лице и 454.70лв. – внесена държавна такса.

С оглед уважената част на иска, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът следва да заплати на ищеца разноски в размер на **3462.30лв.**

Ответното дружество доказва извършването на разноски в размер на 400.00лв. – депозит за вещо лице /л.98/.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищецът следва да заплати на ответника разноски с оглед отхвърлената част на иска в размер на **3.71лв.**

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „УЛ.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление:**

/адрес/, да заплати на „С.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, на основание 266, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД сумата от **11 262.06лв.** – неизплатен остатък от уговорено възнаграждение по Договор от 08.07.2020г. за извършени дейности, индивидуализирани в изготвените към него Приложение № 1/08.07.2020г. и Протокол № 1/25.03.2021г., ведно със законната лихва считано от датата на депозиране на исковата молба – 31.01.2022 г. до окончателно изплащане на вземането, **КАТО ОТХВЪРЛЯ иска, в частта , за сумата от 105.40лв., като неоснователен.**

ОСЪЖДА „У.Л.“ ООД, ЕИК ***, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, да заплати на „С.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, сумата от **3462.30лв.** – разноси с оглед уважената част на иска.**

ОСЪЖДА „С.Б.“ ЕООД, ЕИК ***, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, да заплати на „У.Л.“ ООД, ЕИК *****, сумата от **3.71лв.** – разноси с оглед отхвърлената част на иска.**

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____